

Mørket... Stilheden...

Af Dennis Vestergaard Kjeldsen

Mørket... Stilheden... Og så kom braget. Lyset fortæret verden med ét. Alt det, lyset opslugte, brændte væk i alt dens kræft. Lyset brændte mine øjne. Smerten var uudholdelig. Jeg faldt sammen, mens alt blev sort omkring mig. Alt jeg mærkede var jorden kold og hård. Der jeg ramte jorden gik et stød gennem mig, før alt var væk.

Jeg ved ikke hvor lang tid jeg var væk. Men hvad jeg viste var at alt forandret. Alt jeg kendte og havde elsket var brændt op i lyset brændende kraft. Alt jeg havde kært var væk. Verden som jeg havde kendt endte den dag. Den dag lyset tog min verden fra mig. Før havde jeg troet at djævelen ville tagen jorden fra den indre. Men nu ved jeg at djævelen kom fra himmelen. For djævelen tog jorden med sig fra himmelen.

Siden lyset tog verden. Jeg havde vandret efter mad og tegn på liv. Der gik lang tid før der dukkede andet op end død og ødelæggelse. Mens dag og nat smeltet sammen så sort som ravne på den døde mands kiste. Jeg fandt folk der var bange lige som mig. Vi dannede en slags gruppe hvor, vi passede på hinanden. Vi gik i død og ødelæggelse. Det blev koldere og regnede. Det regnede en sort væske ned fra himmelen. Blæsten der lugtede af død som alt andet i dette guds forladte sted. Den blev værre og værre.

Den kolde bidende vind gnavede sig ind knoglerne. Kulden satte sig og slap ikke sit tag. Jeg blev koldere og koldere. Vi gik og gik mens mørket lige så stille kom nærmere og åd alt på dens vej. Mærket var ikke alene den blev ledsaget af stilheden. Som kun blev afbrudt af vores skridt. Blæsten og de tusinde og atter tusinde af regndråber som skød ned fra himmelen. De samlede sig i pytter der blev stører og dybere. Pytterne af den sorte væske gemmen blødte vores støvler mere og mere for hvert skridt vi tog. Væsken dryppede ned fra vores tøj der sugede varmen ud af os.

Vejen vi fulgte førte os til dette forladt sted. Men vi kunne skelne nogle ruin lidt væk. Vi gik væk fra stien og ud i askede jord. Ruinerne vi så kom nærmere og nærmere, for hvert skridt vi tog. Lige så stille blev ruinerne mere og mere synlig. Der kom en lille ruin til syne. Vi gik ind. Der blev lusket rundt inde i den mørke, fugtige og kolde ruin. Vi ryddede et område. Der stillede vi nogle telte op.

Der var ingen snak den aften alle sad bare rundt omkring bålet. De små og store flammers lyser op rundt omkring os. Oranges flamme med et rødtligt skær. De lyste os i ansigtet og det lyse skær dansede på os. Men regnen slog lige så stille ilden ihjel. Folk begyndte at kravle ind i deres telte. Jeg sad og så bålet dødt ud. Så blev alt mørkt og stille. Jeg overgav mig lige så stille til søvnens magt og.

Jeg vågnede pludselig ved lyden af nogle skridt i den klistrede mudrede jord. Skridtene blev højre og højre. Jeg famlede efter min kniv i mørket. Jeg skimtede en silhuetten i det fjerne. Jeg fik fat i min kniv, og jeg var klar til at angribe væsnet. Silhuetten kom nærmere og mit åndedræt blev kraftigere. Jeg smed mig ved det ud brændte bål og smed en håndfuld aske i ansigtet af væsnet. Asken fløj i ansigtet og jeg smed mig over den og holdte min kniv mod dens strube. Jeg stirrede i øjnene på en mand. En mand der var halv død. Hans øjne var døde og så alligevel ikke, jeg så ind i dem de var sorte som mørket omkring os. Kolde og ufølsomme som landet omkring mig. Øjne der gennem spyddene ens sjæl. Dette væsen var ikke menneskelig. Dens mund er blodig og våd. Der

løb linjer af væske ned fra dens mund, rød klæbrig væske. Den begyndte at vride sig. Dens arme slog mig væk. Den rejste sig op mens jeg tumlede rundt på jorden. Jeg landede i asken og der rejste jeg mig sort som natten og med vrede i kroppen. Mine ben bevægede sig mod skabningen og knive i mine ene hånd blev gjort klar til at gennembore væsenet krop. Jeg kom nærmere og nærmere. Min arm begyndte at slå efter væsenet. Min kniv blev blodigere og blodigere efter hvert slag. Den skreg og så gennemborede jeg dens bryst. Mine hænder var klistret og våde. Blodet havde gjort mit tøj rødt. Jeg bukkes mig ned ved siden af væsenet og høre ikke lyde af skridt bag mig. Der jeg er helt ned ved væsenet sorte hoved med de mørke øjne, blinker de. Jeg tog kniven med min kolde, fugtige hånd op og stak den lige mellem øjnene på skabningen. Jeg kiggede ikke, men der mine øjne åbnede sad min kniv ikke i panden på et monster, men et menneske. Jeg blev skræmt og så hørte jeg lydene bag mig. Det var lyden af lave åndedræt og skridt. Jeg kiggede ikke bag ved mig for at se hvad det var. Men jeg løb, jeg løb og blev ved med det. Men jeg faldt over murbrokker og sten. Jeg faldt og løb. Men der jeg faldt fik jeg et glimt af hvad, der havde været bag mig. Det var skikkelse af mennesker og nogle silhuetter af høje sort langarmede væsener. Jeg blev ved med at løbe, flygte for hvad det var jeg havde gjort.

Jeg havde flygtet i det der føltes som dage. Mens jeg mødte ruiner af byer, men ingen af dem sagde mig noget deres hus og skilte var væk. Men så kom jeg til noget jeg kendte, noget jeg havde set før. Jeg havde et enkelt minde om stedet. Det lignede den strand jeg havde besøgt som barn. Hvor mine bedsteforældre havde lade mig samle muslinger, og vi kogte dem i vandet fra fjorden. Fjorden hvor jeg fik lov at bade alene, da vandet var så lavet så længe. Hvor var det smukke vand nu? Vand er nu gråt og grumset. Så langt øjet strækker, kan jeg se røg og flammer fra nedbrændte træhytter, som ligger som perler på en snor. Der er ikke mange turister, som får glæde af disse sommerhuse længere. Ude i vandet ligger der et skilt "Trend". Jeg viste hvor jeg var nu. Jeg prøvede at finde noget læ. Jeg kunne nu kende det store flotte kloster. Klosteret stod stadig majestætisk og fast i al ødelæggelsen. Det var begyndt at regne igen. Jeg troede at jeg havde set et af de store væsener på stranden

Jeg tror ikke den så mig eller gjorde den?